

Makovecz Hallgatói Ösztöndíjprogram – Beszámoló

Általánosságban elmondható, hogy egy új helyen eleinte mindenki idegennek érzi magát. Ez velem sem történt másképp. Nagyon új és szokatlan volt a környezet első héten. Nem ijesztett meg Budapest nagysága, viszont frusztráló érzés volt, hogy nem tudtam pontosan kit kell keressek, ha segítségre van szükségem, nincsenek ismerős arcok körülöttem. Ezekkel legelőször az ELTE campusán szembesültem igazán, amikor is kerestem a kari könyvtárat. Kolozsvári egyetemistaként több karon és egyetemen jártam már, viszont a campust meglátva elkapott egyfajta „amerikai érzés”, hiszen csak filmekből, sorozatokból láthattam azt, hogy milyen hatalmas is egy ilyen campus. Emiatt úgy fogtam fel az egészet, mintha ténylegesen egy film szereplője lennék, aki most iratkozott be egy új egyetemre. Valóságban tényleg ez történt.

Végzősként azért döntöttem úgy, hogy a tavasz első időszakát külföldön töltöm, mert fontosnak láttam azt, hogy kiszakadjak a megszokott környezetemből, új kihívások elé állítsam magam és egy idegen helyen végezzem a kutatásaimat, amelyek szükségesek a szakdolgozatok elkészítéséhez. Éppen emiatt megragadtam azt a lehetőséget is, hogy beiratkoztam a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárba, ahol nem csak lenyűgözött az épület szépsége, hanem az a fajta modern digitalizáció is, amit ott használnak. Sok esetben olyan cikkekre, tanulmányokra is bukkantam, amelyekre egy egyszerű internetes keresés során nem sikerült volna. Mindamellett előnyösek voltak a szakkoordinátorokkal való konzultációk is. Hálás vagyok amiért arra is figyel egy-egy tanárom, hogy a munka mellett a mentális egészség is kiegyensúlyozva legyen.

Az egyhónapos program alatt leginkább az tetszett a leginkább, hogy a saját felelősségemre dönthettem és oszthattam be az időmet. Igyekeztem ezt úgy kihasználni, hogy a legtöbb kulturális eseményen részt vegyek, jobban megismerjem a várost és az ott zajló történéseket. Az utóbbira jó példa lehet, hogy jelen voltam a március 15-ei ünnepségen. Úgy gondolom, hogy nem csak a Magyarországon zajló aktuális jelenségek miatt volt érdekes részt venni egy ilyen eseményen, hanem erdélyi magyarként is. Ugyanis teret adott azoknak a gondolatoknak, hogy mit jelent erdélyi magyarként Magyarországon élni (még ha csak egy kis ideig is), mit jelenthet ez a budapesti magyarok szemében. Ugyanakkor nem csak a magyar kisebbség kérdése foglalkoztatott. A Színházak Éjszakája program keretén belül láthattam Mariella Mehr élete c. előadást. Mariella Mehr Svájcban élt és jenisi írónő volt. A jeniseket a cigány nép harmadik legnagyobb európai kisebbségeként tartják számon. Ők voltak a biológiai népiirtás áldozatai, amely 1926-ban kezdődött és csak 1975-ben ért véget Svájcban. Rácz Magdi színésznő rendkívül megható és megrendítő módon mutatta be az írónő életét. Hasznos és

tanulságos volt számomra, mert nem mindig jut idő az egyetemi tanórákon belül beszélni más kisebbségek helyzetéről, történelméről.

Más színházi előadások (80 nap alatt a Föld körül, Csáth és démonai, Pinokkió) mellett több múzeumba is ellátogattam, ilyen volt a Magyar Nemzeti Múzeum is. A kedvencem viszont a Szépművészeti Múzeum volt, ahol az egyiptomi szekció különösen lenyűgözött. A Magyar Zene Háza pedig építészeti stílusával fogott meg. Egyik hétvégét teljesen annak áldoztam, hogy a szabadban tölthessem el. A Margit-szigeten levő Japánkert ideális volt olvasáshoz, ahogy Molnár Ferenc ifjúsági regényéből ismert Fűvészkert is.

Összességében, rengeteg élménnyel gazdagodtam. A kezdeti idegenség érzés a város iránt rövid időn belül eltűnt és sokkal jobban éreztem magam, mint a megszokott környezetemben. Ez motiváló abban a tekintetben, hogy hosszútávon gondolkodjak a lehetőségeimről. Ugyanakkor ismét sikerült kilépnem a komfortzónámból, új dolgokat próbálhattam ki és más szemszögeket ismertem meg a kutatásom és a világlátásom tekintetében. Köszönöm a lehetőséget!

Ágoston Zsófia

